

**ÅRSSKRIFT
for
RINGE-EFTERSKOLE
1938**

Udgivet af Elevforeningen.

AARSSKRIFT FOR RINGE EFTERSKOLE

1938

At være tro i det lidet.

Jeg sidder her i Kontoret og lader mit Øje følge Boghylderne paa Væggen, og jeg læser Titrerne paa Bøger, der fortæller om store Mænds og Kvinders Indsats til Gavn og Velsignelse for Menneskeheden. Der er Navne som Florence Nightingale, Mathilde Wrede, Pasteur, Finsen, Bjørnson og Selma Lagerløf, for at nævne nogle i Flæng, men der er mange flere.

Mit Øje standser ved en lille beskeden Bog, der fortæller om en Mand, der hed Ole Nygaard. Alle de store Navne, er Navne, der vil blive ved med at leve gennem Tiderne. Ole Nygaards Navn er der kun faa, der kender, og dog har ogsaa han været til saa stor Velsignelse for saa mange Mennesker, at han fortjener at mindes.

Hvem var saa Ole Nygaard? Han blev født i en lille Gaard ved Lemvig i December Maaned 1828 som den fjerde ældste af en Søkendeflok paa 10.

Der var tit trange Kaar i Hjemmet, men Forældrene var flittige og nøjsomme og opdrog deres Børn til det samme. Ole Nygaard var ikke mere end 5 Aar, da han lærte at strikke sine Strømper selv.

Fra sin fromme og gudfrygtige Mor har Ole Nygaard modtaget store Værdier, og han følte sig til sin sidste Dag i Taknemlighedsgæld til sit gode Hjem.

Af Profession blev han Slagter, blev 2 Gange Enkemand og efter sin sidste Kones Død stod han ene med en lille Datter. For nu bedre at kunne ofre sig for sin

lille Pige, afhænder han Forretningen og køber en Landejendom.

Ole Nygaard er nu en Mand paa 50 Aar, og nu er det først, at han skal til at begynde paa sin egentlige Manddomsgerning.

Det havde altid smertet Ole N. at se al den Ulykke, som Drik foraarsagede, og da han kom i Forbindelse med Afholdssagen, som den Gang var i sin Vorden, kom han til at føle det som et Kald at virke for den Sag. Bl. a. virkede han paa den Maade, at han aabnede sit Hjem for de dybest sunkne.

Undertiden var det Sejre, han oplevede, men vel oftest Skuffelser, dog tabte Ole N. ikke derfor Troen paa Mennesker, hver ny Skuffelse ansporede ham til at lægge Kræfterne endnu bedre i, at være endnu mere uselvvisk og endnu mere kærlig over for disse stakkels Mennesker, der drev som et Skib uden Ror.

Lad mig nævne et Par Eksempler.

Et af disse „Børn“, som han kaldte dem, var en Gartner, der var meget forfalden og uden Hjem. Ole Nygaard traf ham flere Gange og indbød ham til at komme til sig. Endelig en Dag kom han, stærkt beruset. Ole N. tog kærligt imod ham, gav ham en god Seng, nye Klæder og styrkede ham med gode Ord og ved at vise ham Tro og Tillid, og han havde den Glæde, at Gartneren virkelig rettede sig og blev et dygtig og bravt Menneske.

En Ungdomsven, der ogsaa var langt nede, kom til at bo hos Ole Nygaard, men han faldt tilbage Gang paa Gang. Ole Nygaard gik mange Mil for at opsøge ham og prøve paa at hjælpe ham til at faa Bugt med Svagheden, men alt var forgæves.

En ung Mand, som Ole N. tilfældig traf i Toget, var saa langt nede i Drik og Elendighed, som man

næsten kunde tænke sig. Var han ædru, var han flink og dygtig, var han beruset, var han ond og brutal. Ole Nygaard føler, at denne Mand er lagt paa hans Vej, og at han maa prøve at redde ham.

Han tager ham hjem til sin Gaard, Gang paa Gang løber Karlen sin Vej ud i Elendigheden, atter og atter gaar Ole N. mange Mil paa sin Fod og ofrer mange Penge for at hente ham tilbage. Han henter ham hjem fra Arbejdsanstalter, fra Fattighuse og Varetægtsarrester, han klæder ham op den ene Gang efter den anden og hjælper ham til Forretning. I 9 Aar strider Ole Nygaard denne Kamp for at redde dette stakkels Menneske uden at trættes. Han tror stadig paa ham og vil ikke slippe ham, vil ikke give op. Men han fik ingen Glæde af det, i 1893 fik han Bud om, at han var fundet druknet, formodentlig i Fuldskab. Det var en stor Skuffelse for Ole Nygaard, men han tabte ikke derfor Troen paa Mennesker, han solgte sin Gaard for bedre at kunne ofre sig for dem, der trængte, satte Datteren i Pleje hos gode Venner, og nu er han næsten altid paa Farten; overalt hvor han hørte der var Nød, Sygdom, Fattigdom, fandt han hen, og han forlod ingen uden at have hjulpet paa en eller anden Maade.

Han var ikke bange for at byde sig selv de største Anstrengelser, hvis han derved kunde være til Gavn for andre, kun sjældent kørte han med Toget, Pengene, han sparede ved at gaa paa sine Ben, brugte han til dem, han gerne vilde hjælpe.

En af hans gode Venner har sagt: „Jeg har aldrig set Ole Nygaard saa glad som den Dag, da han havde gaaet 22 Mil og ofret 28 Kr. for at skaffe en syg Kone en Madras.“ Ja, Ole Nygaard var de syges, de trængendes og de faldnes Ven, og da han døde i 1901, var der mange af de smaa, de fattige, de syge og de for-

trykte, der syntes, at Solen gik ned, de følte, at de havde mistet deres bedste Ven.

Jeg synes, at Ole Nygaards Historie kan være os smaa og jævne Mennesker til saa megen Opmuntring.

Det er jo kun de faa, der kommer til at høre til de „store“ Navne, men ogsaa „paa det jævne“ kan der virkes til Velsignelse, hvis man er tro i sin Gerning. Ole Nygaard hørte ikke til „de store Profeter“, han var en ganske jævn Bondemand, men han havde Hjertelaget og Sindelaget, og han var tro mod den Opgave, der var lagt hen til ham.

Det er skønt med Ungdommens Idealer og høje Maal, men først og fremmest gælder det om at vise Troskab og Offervilje i sin daglige Gerning paa den Plads, man er sat.

Der er en Historie om en ung Pige, der brændte af Begejstring for at komme ud i Missionens Tjeneste og lade sig æde af Kanibaler, hvis det var nødvendigt, men som altid var sur, naar hun skulde gnide sin gamle, gigtsvage Mosters Ryg med en ulden Klud.

Gid vi saa alle maa blive styrkede i det at være trofaste i vor daglige Gerning, i stort som i smaat, og ikke skyde de Opgaver fra os, der er vore, hvad enten de synes store og uoverkommelige eller ringe og ubetydelige, at det maa lyde til os, naar vor Dag er til Ende: „Du har været tro over lidet, gaa ind til din Herres Glæde.“

Om du tjener Land og Rige,
eller du som Karl og Pige
gør din Dont og og gaar dit Bud,
om du styrer Gaard og Fæste
eller kun din Husbonds Heste
det er et for Himlens Gud.

(Chr. Rikard)

D. Birkelund.

Sang.

Sangen har Lysning, og derfor den gyder
over dit Arbejd Forklarelsens Skin.

Sangen har Varme, og derfor den bryder
Stivhed og Frost, naar det tør i dit Sind.

Det er blevet sagt saa tit og saa godt, hvor meget Sangen betyder i Hjem, Skole, Foreninger og andre Steder, saa det for den, der kun hører til de smaa inden for dette Omraade, vil være vanskeligt at komme med noget nyt. Men jeg vover alligevel at komme med nogle Betragtninger.

Det er ikke min Mening her at give en Gennemgang af den nævnte Sang, men jeg fremfører den, fordi den klart og kort fortæller om Sangens Egenskaber, om den Magt og Indflydelse, den har paa et Menneskesind, om dens Evne til at bryde det tunge og mørke og til at skabe Lys, Varme og Liv i det enkelte Menneske; men den fortæller ogsaa, at Fællesskabet mellem Mennesker fremmes, at Sangen forener, mens det daarlige og onde i Sindet fortoner sig eller forsvinder.

De fleste af I unge Mennesker har vel ogsaa prøvet, hvordan man kan synge sig glad, naar der er et eller andet gaaet imod, og kan man ikke selv synge, saa kan man glæde sig ved at høre andre. Det er ikke forkert, naar Conradi siger: Uden Sang og uden Klang, hvad vilde Livet være? Barmen maatte blive trang og Sorgen tung at bære; eller længere henne i samme Sang: Sangen har en egen Magt, som blev af Gud den givet, i dens Toner er der lagt en Trøst for hele Livet.

Jeg læste fornylig i Avisen en lille Note, der stammede fra Amerika; den fortalte om et Biografteater, der var kommen i Brand midt under Forestillingen.

Det gik, som det vel vilde være gaaet alle andre Steder, at hele Forsamlingen vilde ud paa en Gang, og der blev stor Panik. Midt i Virvarret træder en Dreng op paa en Stol og begynder at synge en Salme, og i Løbet af kort Tid stod hele Forsamlingen og sang med, mens Branden nu hurtigt blev slukket. Jeg synes, det er et glimrende Bevis paa, hvor meget et Menneskes Sind kan beherskes af Sangen. Selvfølgelig maa man jo ogsaa gaa ud fra, at Drengens rolige Optræden har bragt nogle til at skamme sig, men det var dog med Sangen, han fik Forsamlingen med sig.

Eller hvad mener I, kære Deltagere fra Cykleturen i Sommer, om de halve eller hele Timer, hvor vi sad i en hyggelig Flok og sang, den ene Sang efter den anden, trætte efter en lang Dags Anstrengelser, men dog ikke færdige til at sove, før vi havde haft den lille fredelige Stund sammen. For mig var det baade en Glæde og en Oplevelse, dels fordi I selv opfordrede, og dels fordi jeg følte Fællesskabets Aand.

Ja, Vandrehjemmene er blevet Steder, hvor der syn- ges meget; netop i Vandrebægelsen har man faaet Øjnene op for, hvilken Indflydelse Sangen har paa det gode Kammeratskab og paa Tonen i Samværet. Paa Grundlag heraf er der skabt et Væld af gode Sange, muntre og alvorlige mellem hinanden; man behøver ikke at tage den sidste nye Schlager frem, tværtimod, de fleste bryder sig ikke om at synge dem paa dette Sted, der er saa rigeligt i D. V. L. Sangbog og andre, at man har mere end nok.

Mange af disse Melodier er skrevet af Nutidens Kom- ponister. De ejer en Friskhed og Varme, som gør, at Ungdommen hurtigt bliver optaget af dem og for øvrigt mange ældre ogsaa; de kommer med en Fornylse inden for Sangens Omraade.

Denne Fornylse stammer ganske vist ikke fra Van- drebevægelsen; men den faar her igennem en stor Ud- bredelse. De egentlige Grundlæggere for den er Laub og Carl Nielsen, Laub med Kirkesangen og Carl Niel- sen med den verdslige Sang.

Det var ikke noget nyt Synspunkt, de fremkom med, men derimod det gamle, at „Melodien skal være en Tjener for Teksten“, for at Sangen kan være folkelig.

I en Sang vil Digteren bringe Mennesker noget, han vil fortælle dem noget af det, der rører sig i hans Kunstnersind, og naar Komponisten sætter Melodi til, maa han gøre det saadan, at Digtets Værdier kommer til deres Ret. For at dette kan ske, maa Melodien aldrig træde i Forgrunden og blive det vigtigste ved Sangen; er den blevet det, er man straks inde paa det Omraade, der hedder Kunstsang, og saa svarer den ikke til sin Opgave.

Da Laub begyndte sit Arbejde, var det netop Kunst- sangen, der regerede, tunge Kirkemelodier og Roman- cer. Han saa det derfor som sin Opgave at sætte den jævne, folkelige Kirkesang i Højsædet igen. Engang havde Melodierne nemlig været folkelige, og de havde opfyldt de Betingelser Laub stillede, og til denne Tid, Reformationstiden, søgte han nu for at drage det frem, han kunde bruge. Han satte sig grundigt ind i Melodi- bygning og Tone, og da flere af vore Salmer stammer fra denne Tid, kunde han konstatere, at de i Tidens Løb havde forandret baade Rytme og Tone.

Han fandt nu den oprindelige Form frem, og hør det ikke lod sig gøre, rekonstruere han Melodierne. Da han var færdig med Reformationstiden, hentede han det frem af senere Komponisters Arbejde, han kunde bruge, og endelig skrev han jo ogsaa selv helt nye Melodier, men i den gamle Stil. Endelig samlede han

saa sit Arbejde i den Koralbog, han kalder „Dansk Kirkesang.“

Som Laub arbejdede med Kirkesangen, saadan tog Carl Nielsen fat paa den verdslige. Han skabte en Mængde nye Melodier, dels til Tekster, der ikke havde nogen selv, men hvortil man havde brugt en tilfældig, der passede i Rytmen, og dels til Sange, han mente, ikke havde Melodi og Tekst, der svarede til hinanden.

Paa samme Grundlag er der senere opstaaet flere Komponister, der søger at føre den samme Retning videre. De største er kendt af alle, Aagaard og Ring; men i Periferien finder vi saadanne som Otto Mortensen, Knudaage Riisager o. fl., deres Melodier trænger i Øjeblikket stærkt frem.

Dette skal ikke være skrevet som en Forklejnelse af de gamle Melodier af Weyse, Lange Müller o. a.; men jeg vil gerne paapege mange af de nye som virkelig gode og anbefale dem paa det bedste.

Mange, og det gælder vist særlig unge, er blevet trætte af at synge de gamle Sange, de er kedelige og man synes, man kender dem alt for godt. En ny Melodi vil da ofte kunne drage Sangen frem igen, saa saa man faar Glæde af den paany, og naar saa den gamle Melodi har hvilet sig en Tid, kan den maaske igen synges med Interesse.

Med Hilsen, særlig til Eleverne 1937—38.

Immanuel Larsen.

Ret og Pligt.

I vor Tid klages der saa tit over, at Mennesker meget stærkt og meget højlydt kræver deres Ret, mens de ikke saa ofte husker paa, at der er noget, der hedder Pligt. Der kan være noget baade sørgeligt og kedeligt ved at skulde høre den samme Vise fremsat Gang paa Gang, og det ofte af Mennesker, der slet ikke synes at skønne paa at bruge den Ret, de allerede har, og som maaske havde kunnet hjælpe dem til den Glæde og Lykke, alle gør Krav paa og mener at have Ret til.

Enhver har Ret til at være med i Foreningslivet, og hvad enten der bydes paa Foredrag eller Oplæsning, kan man der faa Del i noget godt, man har Ret til at komme der, men man har ogsaa Pligt til at være med til at kræve, at der virkelig bydes paa noget godt, man vil ikke nøjes med blot Retten til at sidde der, men forlanger, at man faar noget med hjem.

Rundt omkring i vore Forsamlingshuse kaldes til Gymnastik — vi har alle Ret til at være med, og vi gavner os selv og vore Kammerater ved at bruge den Ret, vel at mærke bruge den godt.

Lad os da først og fremmest møde op hver Gang; vi opnaar gode Vaner og giver et godt Eksempel. Lederen skal være der, ved vi, og møder vi flittigt, faar han langt større Mod og bedre Humør og vil kunne yde meget mere; Gymnastikken bliver saa det, vi kræver af den: en Arbejdets og en Glædens Stund.

I de samme Sale danser man ogsaa vore gamle Folkedanse til vor gamle Folkemusik. Jeg vil gerne pøge paa vor Ret til at være med der og ogsaa paa vor Pligt til at være med til at bevare, hvad der er dansk.

Folkedansen er i sig selv meget morsom, og den bringer saa let Glæde, maaske kan dette skyldes, at

den, i Modsætning til saa meget af det fremmede, er en Del af os selv — vi er danske og tiltales bevidst eller ubevidst af det, der er i Samklang med det oprindelige i os.

Saa har alle vi, der er fødte i Danmark, Ret til at leve som danske Mennesker. Der er deri givet os Ret til saa meget skønt og godt, som Danmark ejer og gerne giver os Del i. Vi har vor danske Natur, vor ejendommelige danske Kultur og vort aandelige Folke-eje, der er tilgængelig for os alle. Lad os da bruge Retten til at se den danske Natur og glædes over dens rige Afveksling, lad os dykke ned i Bøgernes Verden og der hente Viden og stille dyb Glæde og lad os synge vore danske Sange; vi har som faa en Rigdom af dem. Dog først og sidst har vi vor Børneret. Langt de fleste Børn har et Hjem og har Lov til at nyde deres Ret der. Saa længe de er Børn, bruger de sikkert den Ret fuldt ud; og derfor bliver vel ogsaa Barndomstiden saa rig og lykkelig — en Tid, der altid mindes med Glæde og Vemod.

Men naar Børnene vokser til, glemmer de ikke saa sjældent den Ret, de har haft og altid vil have i Barndomshjemmet, Retten til at komme til Far og Mor med alt det, der tynger og gør ondt.

De fleste Børn maa engang fra Hjemmet, saa gælder bort det om at huske paa den Ret, man har til at komme hjem med alt det svære, for hjemme hos Far og Mor vil man altid møde den Forstaelse, den Deltagelse og den Kærlighed, der kan hjælpe til at overvinde det, der vil gøre Fortræd. Ja, der henter man maaske en stille Aftenstund, Troen paa sig selv, om ogsaa den skulde være blevet borte, og der faar man, med Mors Haand over sin, den Tilgivelse, man trænger til. Tænk paa den tabte Søn, han havde glemt sin Barneret og tabt

sig selv, men da det kneb, fandt han hjem, og der var Barneretten og med den Faderens Tilgivelse og Troen paa Genrejsning. Lad os da huske paa denne vor Barneret, for i den finder vi alt det, der højner vort Sind og bærer over tunge Dage.

Det kan være saadan for os, at vi synes, vi har Ret til at leve vort Liv som vi selv vil, helt uden Ret og Pligt, men det bliver kun for en Tid; vi søger igen ind under Retten og Pligten, da vi føler, at kun der kan vort Liv leves rigt.

Vi kommer tilbage, helt frivilligt — for vi føler, at saadan er vi indrettet, at kun der, hvor vi frit har valgt at være, finder vi et Hjem og et Paradis.

God Jul og venlig Hilsen eders

Johanne Jensen.

Om vort Forhold til vor Grænsesag.

I August Maaned i Aar holdt Studenterkredsen Sommermøde paa Askov Højskole.

Blandt alt det, vi i de Dage hørte og oplevede, var der meget, der kunde have Bud til videre Kredse af dansk Ungdom.

Men med særlig Styrke lød Historiens og Poesiens Tale om, hvad det vil sige at være dansk. Stærkest følte vi det vel den Dag paa Skamlingsbanken, hvor vi sad og lyttede til Stedets Tale, som Jørgen Bukdahl uforglemmeligt formede i Ord. Han mindedes Talerne fra 1844 og understregede, at deres Aktualitet aldrig har været større end i Dag.

Mens han talte blev et Stykke af Danmarks Historie

levende for os, og en og anden mærkede maaske det Slip i Sjælen, som førte ham ud over sig selv, ind i Samhørigheden med sit Folk. Saa stærkt lød Historiens Tale den Dag paa Skamling, og den taler til os hver Dag paa mangfoldige Maader, om vi blot forstaar at lytte. Det, det gælder om, er, ad denne Vej, at finde ind til det, som er Kærnen i vor Danskhed, og som har sit evige Udtryk i Poesien og Sproget. Først naar det paa denne Maade lykkes for den enkelte at blive sprængt ud af sine egne snævre Rammer, kan Livet begynde at blive til Folkegavn og Grøde.

Nøjagtigt saaledes gik det de Mænd, som for 100 Aar siden gik i Spidsen for den vaagnende Danskhed i Sønderjylland. Man har ganske vist forsøgt at fremstille deres urokkelige nationale Sindelag som Resultat af en snævert begrænset Hjemstavnsfølelse, der efterhaanden udviklede sig til at omfatte større og større Bidder af Landet, indtil den til sidst dækkede det hele. Men Sandheden skal nok være den, at de med et Slag saa sig befriet for alle de Baand, der hidtil havde holdt dem uden for Folkefællesskabet. Nu stod de midt i det, og hvad de gennem det modtog af Rigdom og Kraft, omsatte de i deres Liv og Virke paa en saadan Maade at det kendes den Dag i Dag.

Skal der derfor være nogen Mening i Talen om, at alle skal føle sig forpligtet til at tage aktiv Del i vor Grænseskamp, da maa Forudsætningen aabenbart være den, at den enkelte besinder sig paa, hvad han ejer i Fællesskab med sit Folk. Bliver dette først Liv og Virkelighed, ja, da vil ovennævnte Spørgsmaal nok før eller senere trænge sig paa som noget, der hverken er en ligegyldigt eller uvedkommende, men tværtimod i højeste Grad aktuelt, ja, mere end det, en Hjertesag.

Poul Henriksen.

Aaret, der svandt.

Efterskolen aabnedes den 3. November 1937 med 60 Elever. — I kan jo nok alle forstaa, at det var en svær og vemodig Dag for os, da vi skulde tage imod det første Hold Elever, efter at jeg havde mistet min kære Mand.

Fra Julefesten.

Da jeg havde budt velkommen, talte Lærer Jensen, og Uffe Bek, Ringe, der begge mindedes min Mand i taknemlige og hjertevarme Ord.

I Midten af Novbr. var Forfatteren Gislason fra Island her og sammen med Forældrene deltog Eleverne i et Møde, hvor Gislason holdt et udmærket Lysbilledforedrag om Island og bagefter fortalte en islandsk Saga.

En udmærket Aften.

I Decbr. var her en Mand fra Odense, der holdt et Foredrag om Edison og demonstrerede Grammfonen. Sikker meget lærerigt, men umaadeligt langstrakt.

Den 2. Januar havde vi Juletræsfest, der i Aar formede sig som en stilfærdig og højtidsstemt Fest uden Dans.

Lidden Højlund bød velkommen og takkede i smukke Ord for, hvad Birkelund havde betydet for Ringe Efterskole og for Ungdommen.

Efter Kaffe bordet læste jeg den traditionelle Julehistorie, og derefter sang Højskolelærer Neermann fra

Frikvarter.

Ryslinge, akkompagneret af Aagaards Efterfølger, Musiklærer Bak. Ved Ellevetiden sang vi en Aftensang og brød saa stille op. En smuk, men vemodig Julefest.

Den 6. Januar begyndte Skolen igen efter Juleferien.

Den 25. Januar var der Generalforsamling i Friskolen, og ved denne blev det vedtaget, at jeg kunde vedblive som Leder af Skolen, hvis jeg ønskede det. Jeg var taknemlig derfor, da det var mig en Sorg at skulle forlade det Arbejde, som jeg nu havde virket med i snart 30 Aar, 22 Aar her paa Stedet, og de øvrige Aar andre

Steder. Og da jeg jo stadig maa regne med Frk. Jensen, vor trofaste og dygtige Medhjælper gennem de mange Aar og Lærer Larsen lovede at blive et Aar til, vovede jeg at tage mod Tilbudet.

Lørdag den 29. var Tankelæser Arnat her og forbløffede os ved sin uforstaaelige Evne til at se at se og opdage skjulte Ting og Tanker.

Et glad Firklover.

Tirsdag d. 1. Februar var vi paa Teatertur til Odense. Først besøgte vi de sædvanlige Seværdigheder: Museet, H. C. Andersens Mindehal og St. Knud, der spiste vi Aftensmad paa Fyns Forsamlingshus, og om Aftenen saa vi Drachmanns pragtfulde Eventyrkomedie „Der var engang“.

Søndag d. 6. Februar var hele Efterskolen inviteret op til Bodil Bek, hvor hendes Far og Mor holdt Gilde. Vi var godt 70 Mennesker, og det blev en fornøjelig Fest med Chokolade, Dans og varme Pølser.

En af Eleverne gav Udtryk for Stemningen i følgende Ord: „Jeg havde nok ventet, at vi skulde more os, men jeg havde ikke ventet at vi skulde more os saa godt“

Den 18. Febr. var alle Eleverne oppe at høre Siewerts der i Højskole- og Gymnastikforeningen læste Clausens Skuespil: „Paa det jævne“.

I Marts overværede vi Generalprøven paa Ringe Gymnastikforenings Dilletantforestilling, Stykket, der hed „Min egen Dreng“, varede i 3½ Time, saa vi fik Valuta for den 25 Øre.

Larsen morer sig.

ingen Vanskeligheder været, og da det jo var det første Hold Elever, vi stod alene med, betød det meget baade for os og Arbejdet, at Vinteren var gaaet saa roligt og godt.

Den 12. Juni afholdtes det aarlige Elevmøde, der foregik indenfor de gamle Rammer. Dog var der i Aar den

Saa I kan se, at ind imellem Vintrens Arbejde og Slid har der af og til været lidt „Kanel paa Vandgrøden“.

Den 30. April havde vi saa Gymnastikfremvisning og den 31. Afslutning.

Det var svært for de unge at sige Farvel til hinanden, og mange Taarer blev udgydt i samme Anledning. Ogsaa for os var det svært at tage Afsked. Det var en herlig Flok, vi havde haft med at gøre, der havde

Forskel, at Elevforeningen havde overtaget det økonomiske Ansvar.

Lærer Isen, Nr. Broby mindedes smukt og kønt min Mand, hans Betydning for baade Lærere og Elever og derefter holdt Isen et godt Foredrag om det gode Kammeratskabs Betydning.

Efter Foredraget var der Generalforsamling, og Cykelturen som Frk. Jensen og Lærer Larsen paatog sig at lede, bestemtes at skulle gaa til Møn.

Om Aftenen læste Amtsskolekonsulent Jepsen op af Aage Berntsens jyske Digte, og bagefter gik Dansen godt og kvikt til Kl. 12.

Vi syntes her paa Skolen, at det var en god Dag, selv om vi følte det som en vemodig Dag og ogsaa i de unges stiltfærdige Optræden sporede denne Vemodsfølelse.

Vi maatte den Dag undvære Elevforeningens mangeaarige Redaktør, Poul Fischer, der desværre havde valgt netop den Dag at holde Bryllup paa. (Jeg kunde bestemt ikke gøre for det! Red.)

Af private Begivenheder i Familien kan nævnes, at

Akrobater.

den 18. Oktober holdt Thora Bryllup med sin sønderjyske Smed og flyttede saa langt mod Syd, som hun næsten kan komme. Thora er allerede i Gang med Gymnastikken dernede, og hun haaber at faa rigtig megen Del i Grænsearbejdet.

Og saa nærmede November sig, og Elevantallet voksede og voksede, og da vi 3. November aabnede Skolen, kunde vi begynde med 52 Elever.

Men derom næste Gang!

Som Lærer i Stedet for Thora har vi faaet en af Larsens Kammerater fra Silkeborg, Agner Olesen.

„To, som gerne vil sammen være“.

Lærer Mortensen død.

Ved en Fejltagelse kom nedenstaaende ikke i Aarskriftet i Fjor.

Den 7. Juni 1937 døde Lærer Gunnar Mortensen i Argentina efter kun 2 Dages Sygdom.

Gunnar Mortensen var Lærer her ved Ringe Efterskole 1929—30. I, der var Elever det Aar, husker ham sikkert, for en Lærer som Mortensen glemmer man ikke. Kort efter at Mortensen var rejst herfra, blev han gift og rejste saa til Argentina og begyndte en Skole for danske Børn.

Under Mortensen og hans dygtige unge Hustrus Ledelse voksede Skolen ret hurtigt frem fra en beskeden Begyndelse, og der er ingen Tvivl om, at hvis Mortensen havde faaet Lov at virke længere, vilde hans Skole være blevet noget ud over det sædvanlige. Og saa kom Døden og gjorde en brat Ende paa denne velsignelsesrige Virksomhed.

For os ser det meningsløst ud, at denne unge, rigt-begavede og ædle Mand skulde rives bort fra sin Gerning, sin Hustru og sine 2 Smaadrenge, vi synes, at Verden havde daarligt Raad til at undvære ham. Dog er der jo nok en Mening med det, selv om vi ikke ser den.

Det var med Sorg, vi modtog Budskabet om Gunnar Mortensens Død, og vi vil altid mindes ham med Taknemlighed for, hvad han ydede af Arbejde, han var en Lærer „af Guds Naade“, men ogsaa for den Indsats, han gav ved sin Retlinethed, sin fine og noble Færd, som han færdedes iblandt os.

Ære være hans Minde!

Cykleturen 1938.

Ved Elevmødet vedtoges det, at Cykleturen i Aar skulde gaa til Møen. Lærer Larsen og Johanne Jensen havde i Aar lovet at lede Turen.

Endelig kom saa den 10. Juli, og vi startede fra Efterskolen Kl. 6,30. Paa Vejen til Nyborg kom der stadig flere til og først i Nyborg var vi alle samlede. Det var lidt diset i Vejret, men Humøret var højt, saa hvad gjorde det? Vi nød Sejlturen over Storebælt; men nu skulde der ogsaa Fart paa, for vi skulde naa helt til Næstved inden Aften. Hen paa Formiddagen fik vi en lille Byge; men snart efter klarede det op igen. Vi fulgte Landevejen til Skelskør. Lige inden vi naaede Skelskør, saa vi det store Gigtsanatorium. Fra Skelskør drejede vi ind paa en Bivej; den var meget ujævn, men smuk. Vi gjorde et Øjeblik Holdt ved det smukke Slot Holsteinborg og kørte saa med Udsigt over Vandet helt til Bissrup. Der fik vi os en Svømmetur.

Det var imidlertid blevet hen paa Eftermiddagen, saa nu gik det med fuld Fart mod Næstved, som vi naaede ved Aftenstid. Efter at have spist vore sidste Klemmer, vi havde haft med hjemmefra, var vi ude at se Byens Seværdigheder. Det var en ejendommelig gammel By, med en Mængde gamle krogede Smøger, med toppede Brosten. En af de ældste Bygninger var Apostelgaarden, hvor Apostlene er udskaaret paa Facaden: — Næsten hele Natten igennem havde vi den „dejligste“ Dansemusik. Der var nemlig Hotel lige ved Siden af Vandrehjemmet.

Næste Dag gik Turen først til den lærde Skole Herlufsholm. Den blev i det 12. Aarhundrede byg-

get til Skovkloster; men senere omforandrede Herluf Trolle og Birgitte Gjõe det til en lærd Skole. Til Skolen hører den gamle Klosterkirke, hvor Herluf Trolle og Birgitte Gjõe hviler. — — Holmegaards Glasværk var næste Stoppested. Det var mægtig interessant at se hvorledes Glassene bliver lavet. — Saa kørte vi til Gisselfeld. Et mægtigt Herresæde, der nu er Jomfrukloster. Der hørte en stor Park og en Mængde Drivhuse til. Ved 6 Tiden ankom vi saa til St. Hedinge, hvor vi paa Vandrehjemmet fik vor Aftensmad, og umiddelbart derefter maatte vi paa Cyklerne igen. Der var nok nogle, der mumlede noget om, at det kunde være lige saa rart at komme i Seng; men da vi først var kommet ud til Klinten, var der næppe nogen, der fortrød, at de var taget med. Det var en vidunderlig Oplevelse. Først var vi inde i Højrup Kirke. Tidligere sagde man, at Kirken flyttede sig et Hanefjed længere ud mod Havet hver Julenat; men i Virkeligheden er det jo Havet, der skyller mere og mere af Landet bort. For nogle Aar siden styrtede da ogsaa Koret af Kirken ned, og hvornaar det næste Stykke af Kirken styrter ned er ikke godt at vide. Efter rigtig at have nydt Udsigten fra Kirken fik vi Lov at gaa paa egen Haand, hvad vi ingenlunde var kede af. Det var mægtig spændende at klatre rundt paa alle de store Sten, der laa i Strandkanten, selv om en og anden jo nok fik vaade Strømper. Ved 10 Tiden var vi igen i St. Hedinge, og der sov vi saa paa Vandrehjemmet.

Den tredie Dag skulde vi naa til Møen, saa dér var ikke Tid til at gøre ret mange Ophold; men man kan ogsaa opleve, mens man sidder paa Cyklen.

Det var i Lekkende Skov, at Gyngehøvdingen i sin Tid huserede. Vi kørte flere Kilometer i denne

Skov, og hvert Øjeblik ventede vi at se Gøngehøvdingen og Ib komme frem bag Træerne; men de viste sig desværre ikke. I Skoven var der daarlig Vej at køre paa, og i et Sving skred Cyklen for en af Drengene, som nok saa galant dalede ned i Grøften, hvor han sad og kiggede paa, at vi andre kørte forbi. — Vi naaede saa Kalvehave; men knap var vi kommet ud paa Færgen, før den var i Koster. Det var i alt Fald en meget kort Sejlur. Saa kørte vi gennem Stege til Rødkilde Højskole, hvor vi skulde sove i to Nætter; men det blev vist ikke kedeligt, for Skolen laa pragtfuldt, lige ned til Stege Nor, og vi havde desuden nogle hyggelige smaa Værelser.

Saa oprandt endelig den store Dag, da vi skulde ud til Klinten. Solen var lige ved at bryde frem, og det var stille Vejr. Da vi kom til Keldby, gjorde vi Holdt. Vi var inde i Kirken og saa de mange Kalkmalerier fra den katolske Tid. Der var Malerier baade paa Loftet og Væggene; det var som en hel Billedbibel. I Elmelunde Kirke var vi ogsaa inde og saa nøjagtig de samme Kalkmalerier som i Keldby; blot i lidt andre Farver; men der siges ogsaa, at det er den samme Mand, der har malet i begge Kirker. Figurerne er malet meget enkle, men alligevel er der Udtryk i deres Ansigter og Stillinger. Sidst paa Formiddagen naaede vi til Sømarke Vandrehjem, hvor vi spiste til Middag. Der lod vi Cyklerne staa og gik saa lige til Sommerspiret. Der var almindelig Kørevej til Liselund; men saa maatte vi ind paa en Skovvej, som blev smallere og smallere. Den endte som en smal Sti, hvor vi maatte gaa i „Gaasegang“. Men Stien blev mere og mere vildsom, ja, mange Steder var der overhovedet slet ingen Sti. Vi klatrede over væltede Træstammer og vadede gennem

Brændenælder, blev for forrevne og beskidte. Hvor var det spændende! Et rigtigt Stykke Urskov. Ind imellem kom vi til aabne Pladser, hvorfra der var en herlig Udsigt. Da vi havde gaaet — eller rettere sagt klatret — godt en Times Tid, kom vi pludselig til en stor aaben Græsmark, som helt var omgivet af Skov. Der var en meget stejl Bakke vi skulde ned af, og det kom vi paa forskellige Maader. Nogle gik rolig og sindigt, andre løb om Kap, og atter andre rullede ned ad den, og det saa saa kosteligt ud, at vi, efterhaanden som vi kom ned, stak i at le hjerteligt. Endelig kom vi til Aborrebjerg, der ligger 143 m over Havet. Det var paa de tre Sider omgivet af Skov, men til den fjerde Side havde vi vid Udsigt ind over Møen. Atter masede vi saa ind i Vildniset. Her var saa dejligt frit for Civilisation; vi mødte ikke et Menneske, saa ikke et Landevejskilt. — — Omsider kom vi da til mere befærdede Egne igen. Vi kom til Automobilvejen, som vi fulgte til Hotel „Klinten“. Efter at have spist et Par Ispinde og sendt Prospektkort hjem gik vi 254 Trappetrin ned og var saa paa Stranden. Derfra sejlede vi til Jydelejet. Det var en pragtfuld Sejlur. Fra Jydelejet gik vi langs Stranden mod Sømarke. Et Øjeblik efter kom Solen frem; vi vendte os om for at faa et sidste Glimt af Sommerspiret at se. Det var et vidunderligt Syn. Toppen lyste blændende hvid i Solskinnet. — Vi maatte dog videre. — Da vi kom til Sømarke, satte vi os igen paa Cyklerne, og nu gik det hurtigt ad Rødkilde til, hvor et veldækket Aftensbord ventede os.

Næste Dag gik Turen først til Koster, hvorfra vi sejlede til Kalvehave, og vi var atter paa Sjælland. I Vordingborg gjorde vi Holdt ved Gaasetaarnet,

som blev bygget ca. 1170 til Værn mod Venderne. Vi gik rundt og saa paa Ruinerne af Borgen; særlig af Sydmuren er der endnu meget tilbage. Vi var ogsaa oppe i Taarnet, hvor vi nød Udsigten. — Vort Hovedindtryk af Storstrømsbroen var „langt“. Der var nemlig megen Trafik, saa vi havde nok at gøre med at passe paa ikke at vælte. Der blev slet ikke Tid til at se Broen, før vi var kommet over den. — Efter et forfriskende Bad ved Gaabense, hvor vi øvede os i Udspring, kørte vi ud ad den solhede Landevej. I Nykøbing var vi inde i Domkirken. Der var et smukt Altertæppe. Det var helt overbroderet med Korssting. — Fra Nykøbing kørte vi over Broen til Lolland. Saa gik det over det flade, flade Land til Maribo. Der var noget Kludder med Hensyn til Natetologi. Det endte saa med, at Drengene skulde sove i en gammel Købmandsgaard, mens Pigerne skulde sove paa Realskolen, hvor flere af os ikke engang havde Madrasser at ligge paa, men maatte sove — hvis vi da kunde — paa det bare Gulv.

Næste Formiddag var vi ude at se Frilandsmuseet. Det var mægtig interessant. Bagefter saa vi Domkirken, hvor Leonora Kristine ligger begravet. — Saa cyklede vi lige mod Nord, hvor vi lidt efter kørte gennem den store Knuthenborg Park, der er 6 km. Derefter drejede vi mod Vest og kom snart til Søllested Højskole. Der blev vi venlig modtaget af den flinke Forstander og hans Hustru, og der spiste vi til Middag. Bagefter fik vi Lov til at plyndre deres Kirsebærtræ, og saa blev der Raadslagning om, om vi skulde køre til Digerne eller blive en Times Tid til paa Højskolen og hvile; men da der kun var een, der stemte paa at køre til Digerne, blev denne ene af Forstanderen indbudt til at komme der-

over næste Sommer, for saa at faa bedre Tid til at se dem; og vi blev paa Højskolen.

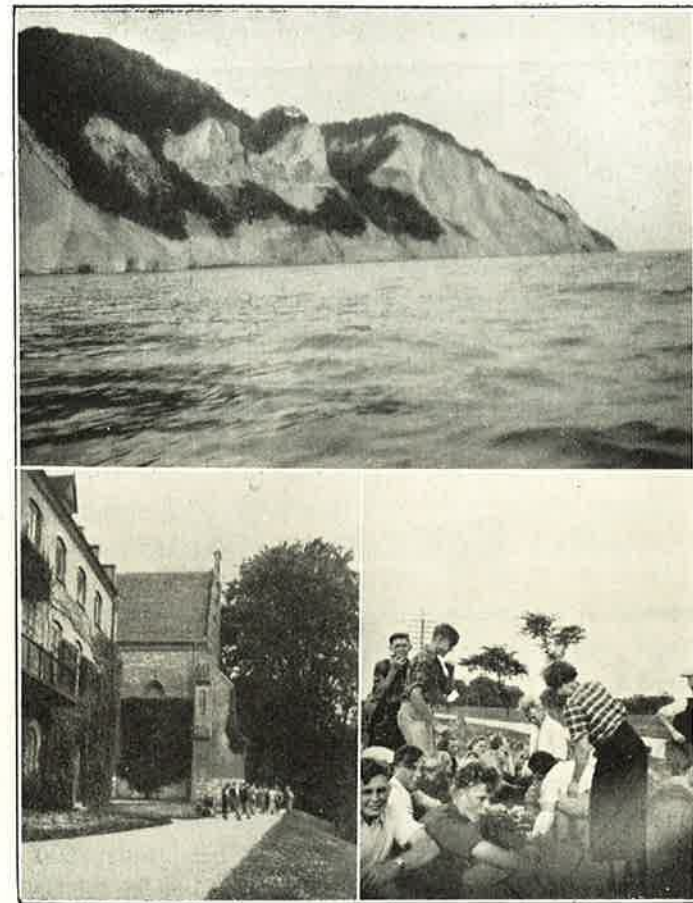
Nogen Tid efter maatte vi af Sted til Nakskov for at naa Færgen i rette Tid. Det var en dejlig Sejl- tur til Spodsbjerg. Man kan ikke sige, at der var Søgang; men det viste sig alligevel ved Forsøg, at det var umuligt at gaa lige hen ad en Dæksplanke. Da vi naaede Spodsbjerg var det ved at mørkne og inden længe maatte vi have Lys i Lygterne; men det var ogsaa helt spændende for en Gangs Skyld. Denne Nat skulde vi overnatte paa Vandrehjemmet „Harnborg“ i Nærheden af Humble. Klokken var over 10, da vi naaede Humble, og derfra havde vi noget Besvær med at finde til „Harnborg“. Det laa ganske vist oppe paa en Bakke, men var skjult af Træer. Da vi i den sene Aftenstid endelig naaede derop, blev alle halvsøvnige paa een Gang vaagne. I en Aabning mellem Træerne saa vi et lille Træhus med Svalegang og i det hele taget indrettet paa en ejendommelig Maade. Det var som at se lige ind i selve Eventyret. Og mindre eventyrligt var det ikke indvendig. Nederst var en hyggelig Stue med Kamin og et stort, solidt Bord med tilsvarende Bænk. Ovenpaa var lige saa hyggeligt et Værelse; der skulde Pigerne ligge; mens Drengene skulde ligge aller øverst oppe paa Loftet. Elektrisk Lys var der ikke noget af; men det vilde ogsaa have passet daarligt i disse Omgivelser. Da vi havde faaet Bagagen af Cyklerne, snurrede Kaffekanden paa Kaminen, og vi samledes alle i Stuen, hvor vi drak Kaffe, og bagefter sang den hyggelige „Vandrefar“ med os til Klokken blev godt hen ad tolv. Endelig kom vi da til Ro.

Yderdøren stod halvt aaben — det var nemlig en

Halvdør — den friske Luft strømmede ind, og Stjerne-
nerne lyste saa klare. Det var næsten umuligt at
sove fra dette Eventyr, man risikerede jo blot,
at det var borte om Morgen. Men omsider faldt
vi da i Søvn, den ene efter den anden.

Efter at vi havde spist Morgenmad, kørte vi til
Stranden. Der var vi i Vandet et Par Gange og laa
og dasede i det fine hvide Sand. Vi kørte først til-
bage til Middag. Paa Harnborg spiste vi til Middag,
men saa skulde vi ogsaa til at vende Næsen hjemef-
ter. Snart var vi i Rudkøbing, og derfra sejlede vi
til Svendborg. I Svendborg sagde en Del Farvel og
Tak, og da vi naede Ringe var der ikke mange til-
bage. Men det havde paa alle Maader været en god
Tur, som vi sent vil glemme, og derfor siger vi Lar-
sen og Johanne Jensen Tak.

Musse og Bodil.

Vi bringer her nogle Billeder fra Cykleturen:

Øverst et Parti fra Møens Klint — forneden til venstre ses Del-
tagerne i Færd med at studere Herlufsholms prægtige Bygninger
og til højre holder man et lille Hvil i Grøftkanten for at faa de
sultne Maver tilfredsstillede.

Paa Højfjeldstur i Alperne.

Det er en straalende klar Vinterdag, Solen glitrer i Millioner af Snekrystaller, det har sneet i Nat, en tyk, blød Snedyne dækker alt, ingen Spor er at se. Bjergenes snehvide Toppe staar alligevel skarpt aftegnet mod den dyblaa Himmel — fra Hustagene hænger meterlange Istappe ned. Det er Vejr til Højfjeldstur, og hurtig faar vi Rygsækken fyldt med Proviant til en Heldagsvandring, spænder Skierne paa og starter ud af Byen. Vi gaar i en Dal beliggende 1500 m over Havet og stiger stadig, indtil vi i Bunden af Dalen er i en Højde af 1800 m lige ved Skovgrænsen.

Vejen op gennem den snævre Dal er kastet for Sne, saa Befolkningen kan færdes med Slæder og Kaner. Bækken langs Vejen forsøger at bane sig frem, men mange Steder har Sneen naaet at lægge Bro over. De stolte Graner staar snedækkede, men efterhaanden som Solen kommer højere paa Himlen, smelter Sneen i Sydsiden. I Dalen er der Læ, og til Trods for, at det har frosset 16° om Natten, maa vi

dog efterhaanden tage Halstørklæde, Jakke og Vanter af, det er som en Sommerdag at gaa i Solen. Af og til gnider vi vore bare Arme med Sne for at blive afkølede.

Forunderlige Verden! Is, Sne, Frost, Sol, Varme — alt paa en Gang. Brune som Negere er vi; intet tager mere paa Huden end Højfjeldssol og Sne.

Et Sted gaar Vejen gennem en Snetunnel, der er en Lavine kommen brasende ned medtagende Træer og Buske. Naar Vejen skal graves igennem, maa Stammerne saves over.

I Bunden af Dalen ligger en bitte, lille Landsby totalt begravet i Sne. Kun Kirken og Hustagene rager op, og udgravet er kun et lille Værtshus. Her standser Vejen. Beboerne er alle flyttet længere ned ad Dalen, de bor kun i Sertig om Sommeren. I Værtshuset faar vi en Tallerken varm Suppe og spiser af vort Brød dertil, vi har nu gaaet opad i omtrent 3 Timer, og nu først skal den egentlige Stigning op ad Bjergsiden begynde. Vi vil jo benytte det pragtfulde Vejr, men desværre er der begyndt at samle sig nogle hvide Skyer om Bjergtoppen i Syd. Det kan blive til, hvad det skal være. Vi efterser Skierne og spænder Skindene paa, saa vi kan gaa stejlt op uden at rutsche baglæns, og saa starter vi.

Efter en Times Opstigning er Himlen omtrent overtrukket, og en Hvislen og Fløjten fortæller, at Stormen er i Anmarsch.

Paa en Gang, allerbedst som vi møjsommeligt arbejder os opad, begynder vi at glide nedad. For os at se, gaar Terrænet stadig opad, men Fakta er, at det gaar lidt nedad, og allerbedst som vi bliver indstillet paa Nedfart, gaar vi forover paa Næsen, fordi det pludselig atter gaar opad, men se det kan vi ikke. Det er en ejendommelig og uhyggelig Følelse. Sneen begynder at fyge ganske nær Overfladen — piler af med en sær, hvislende Lyd, og alle Konturer er udslettede af den ejendommelige Belysning,

alt er graat i graat. Gang paa Gang falder vi og bliver til sidst enige om atter at gaa ned, dette er for uhyggeligt. Jeg sætter mig i Sneen for at tage Skindene af til Nedfarten. Paula, en Schweizer, glider imens nedad, hun har Skindene paa, derfor gaar det ganske langsomt. Paa en Gang ser jeg hende standse brat op og give et Raab og vinke og pege til venstre, jeg bliver klar over, at jeg skal stryge derhen. Jeg er bleven færdig og sætter af og suser i den angivne Retning, men falder Gang paa Gang, fordi Sneen nu er føget i Driver, og jeg ikke kan se dem.

I den angivne Retning finder jeg en lille Alpehytte, og nu kommer ogsaa Paula, — hun var stoppet op lige for en 50 m høj lodret Fjeldskrænt, men naaede at stoppe takket være Skindene og den deraf følgende ringe Fart. Det faar os til at være mere forsigtige. Vi beslutter at vente i Alpehytten indtil Vejret bedres, saa vi atter kan se. I Løbet af en halv Times Tid er det virkelig ovre, det har klaret en hel Del op, og Blæsten har lagt sig lige saa pludselig, som den kom. Det er for fristende at gøre et Forsøg til paa at naa Toppen, vi ved jo, at selv om Tiden er fremrykket, er der kun en Times Gang tilbage, og Nedturen skal jo kun regnes i Minutter. Det er ikke som om Sommeren, hvor Nedstigningen er næsten lige saa streng som Opstigningen, selv om den jo er noget hurtigere. Altsaa fortsætter vi opad med frisk Mod, nu er vi atter udhvilede, og i næsten 3 Kvarter gaar vi støt opad, nu er der ikke langt igen, ved vi, selv om vi ikke kan se Toppen, der er indhyllet i Skyer. Atter naas en lille Alpehytte, den er totalt begravet af Sne, kun Skorstenen rager op. I Lænsiden er der aabent ned til en lille Luge. Vi sidder paa Skorstenen og ser ned over Dalen, vi kan lige se den til-sneede Landsby dybt nede. Men heroppe er der intet, intet, der bryder Snefladen, alle Ujævnheder er dækket, kun vore egne Spor tegner sig som en mørk Streg. Pludselig ser vi,

at Skyerne er dalet længere ned, og paa et Øjeblik har de naaet os, og alt er indhyllet i den tykkeste, tætteste, klamme Taage, man kan forestille sig. Intet, intet kan man se, forsvunden er Dalen og Toppen og Himlen og alt. Vi har en Følelse af at være det eneste, der er til, og at Verden ikke bestaar af andet end den lille Hytte, vi sidder paa. Gaa længere op er Galskab i denne Taage, vi kan hverken finde Retning eller noget som helst, gaa nedad er Vanvid, vi kan intet se og ved ikke, hvilket Øjeblik vi vil styrte over en Fjeldkant. Nej, vi maa igen vente og prise os lykkelige, at vi har fundet denne Hytte, og saa maa vi forøvrigt haabe, at Skyen snart vil drive bort igen.

Hvor er en Time lang, naar man venter. Man ser paa Uret, venter, venter en lang, lang Tid, ser atter, — der er kun gaaet 5 Minutter! Mere end en Time kan vi ikke vente, Mørket vil komme, altsaa maa vi krybe til Korset. Selvfølgelig opgive Toppen, det Maal, som allerede har kostet mange Timers Arbejde — hvad værre er, opgive den Nedfart, som man har glædet sig til siden om Morgenen, den Nedfart, som er det vidunderligste, man kan forestille sig, og maa nøjsommelig traske ned Fod for Fod, fordi vi ikke et Øjeblik maa forlade det Spor, vi traadte under Opstigningen, det er den eneste Forbindelse vi har med Omverdenen. Ja, det er en Højfjeldstur, og det var den, der tegnede saa lyst og lovende om Morgenen.

Endelig, endelig er vi atter under Skyerne og kan se Dalen og Bjergsiden og vort Spor langt fra. Endelig!

Skierne af, Skindene af, Skierne paa, Skindene omkring Livet og saa — suse, fare, saa Luften synger om en, og den løse Sne staar som en Støvsy efter en — det er Liv. Glemt er Storm og Uhygge, glemt er Skyer og Kulde, al sin Vilje maa man bruge for at holde Balancen og være klar til de forskellige Drejninger, glemt er Træthed og daarligt Humør, leende over hele Ansigtet arbejder man

sig op af den Snedrive, hvor man naturligvis til sidst havnede „staaende i Sne til Knæene — med Hovedet nedad“.

Herligt er det at komme hjem til Vandrehjemmet og faa det vaade Tøj af, herligt at faa noget varm Mad, herligt sover man ovenpaa saadan en Dag — herligt den næste Dag at starte ud til nye Eventyr og Oplevelser.

Lidden Højlund.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar
ønskes eder alle.

Tak for den smukke Mindesten som I
sammen med Forældrekredsen rejste paa min
kære Mands Grav.

Dorothea Birkelund og Børnene.

Redaktørens Røst.

Saa fik vi atter et Aarsskrift færdigt, selv om det kneb gevaldigt med Stoffet til det i Aar. Vi kan jo ikke nægte, at vi savner Birkelunds særprægede Artikler i Aarsskriftet, hvor han gerne havde noget ganske særligt at sige os. — Men det nytter jo ikke at falde i Betragtninger over det, der har været — Livets Kværn maler uforstyrret videre, og vi maa atter fremad.

Jeg vil her rette en Tak til de, der har mødt med Bidrag i Aar, det var ikke mange, der kom af sig selv — og saa maatte jeg jo ud at have fat i de gamle, faste Skribenter og have sat dem i Sving. Det er jo stadig Bidragene ude fra Medlemmerne, det er galt med, det er som om Interessen for Aarsskriftet ikke er saa stor som den burde være, eller ogsaa er Medlemmerne særdeles beskedne i vor Forening. Jeg vil derfor atter i Aar rette en kraftig Opfordring til alle de, der har noget, som muligvis kunde egne sig for Optagelse i Aarsskriftet, om at sende det til mig — jeg er ikke saa kritisk — og skulde Evnen til at udforme Emnet ikke være til Stede, ja, saa hører det skam med til mine Pligter som Redakter at være behjælpelig med at skrive de Artikler, der har lidt svært ved at komme til Verden.

— Altsaa: Frem paa Arenaen, alle I, der har noget paa Hjerte, lad ogsaa Kammeraterne faa Andel i eders Oplevelser og Synspunkter — det er den Slags, der skaber Sammenhold og Interesse om vor Elevforening.

Min Adresse er: Bogtrykker Poul Fischer, Nørre-

gade 20, Odense, Telefon 747. — Jeg venter at høre fra jer!

Glædelig Jul!

Poul Fischer.

Elevforeningens Generalforsamling.

Under Lidden Højlunds Fravær aflagde jeg som Foreningens Næstformand Beretningen.

Elevforeningen udgav i Aar Aarsskriftet som et Mindeskrift for Forstander P. Birkelund. Det var skrevet af Birkelunds nære Venner og Slægtninge, og vi takker herved Vedkommende for de mange smukke Skildringer og Minder om Forstanderen.

Der har været afholdt de sædvanlige Sammenkomster: Elevmødet den 6. Juni 1937 og Julefesten den 2. Januar 1938. Begge var godt besøgt.

Der har været foretaget en Indsamling, for sammen med Friskoleforeningen, at rejse en Mindesten paa Birkelunds Grav. Vi takker hjerteligst for de mange Bidrag.

Regnskabet blev fremlagt af Kassereren, Bernhard Rasmussen, og godkendtes. Det fremgik af Regnskabet, at Formuen er steget med 54,74 Kr. til 188,32 Kr.

Der har ikke i Aar af Elevforeningen været udbetalt Understøttelse til nogen Elev.

De afgaaede Bestyrelsesmedlemmer, Lidden Højlund og jeg, og Revisor Eigil Bek, genvalgtes uden Afstemning.

Det vedtoges at hensætte Overskudet af Minde-

stens-Indsamlingen, 139,70 Kr., paa en særlig Bankbog til senere Brug efter Bestyrelsens Skøn.

Lærer Larsen fremlagde Forslag til Cykletur, og man enedes om at tage Turen: Sydsjælland, Møen og Lolland-Falster.

Tage Møller Andersen.

Nyt om gamle Elever.

Aase Christensen, „Skrænten“, Stenstrup (1935—36), har den 17. Maj d. A. bestaaet Organisteksamen paa Skaarup Statsseminarium med en fin 1. Karakter.

Lærer Philipsen (1935—36) er blevet gift og har faaet Embede i Tranekær.

Thora Birkelund er blevet gift med Smed Meyer og er flyttet til Frøslev (Padborg).

Poul Fischer er blevet gift og har nedsat sig som Bogtrykker i Odense.

Frovin Bek er blevet gift og bor i Svendborg.

Jan Bonde er blevet gift med Eva Hansen, Boltinggaard Skov.

Julefesten.

Julefesten bliver i Aar Torsdag den 29. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Bestyrelsen lover os foruden Oplæsning af Lærer L. Nielsen, Pejrup, og af Fru Birkelund, en hel Del anden Underholdning, og Prisen for Underholdning, Kaffe og Bal bliver ialt 1 Krone pr. Deltager, ganske som sædvanlig.

Lad os saa møde talrigt op og faa en rigtig hyggelig, fornøjelig og kammeratlig Aften ud af det.

Red.

ELEV MØDET 1939

bliver Søndag den 11. Juni.

REGNSKAB FOR 1937—38

INDTÆGT

1/6 1937: Kassebeholdning	Kr. 6,50
Elevmøde	” 76,00
Medlemsbidrag	” 652,00
Julefesten	” 159,80
Solgt Hefter	” 39,50
Renter af Bankkonto	” 8,38
	<u>Ialt ... Kr. 942,18</u>

UDGIFT

Elevmødet	Kr. 43,00
5/8 1937: Blomsterkurv	” 20,00
27/8 — Krans	” 20,00
Aarsskriftet:	
Trykning m. m.	Kr. 537,50
Porto	” 133,50
	<u>” 671,00</u>
Bøger „Paa Kastelsvolden“	” 5,00
Julefesten	” 119,64
Rejse (Redaktøren)	” 2,30
Indsat i Banken	” 48,38
	<u>Ialt ... Kr. 929,32</u>
1/8 1938: Kassebeholdning	” 12,86
	<u>Balance Kr. 942,18</u>

FORMUE

Indestaaende i Ringe Bank	Kr. 175,46
Kassebeholdning	” 12,86
	<u>Ialt ... Kr. 188,32</u>

REGNSKAB FOR INDSAMLINGEN TIL EN MINDESTEN PAA P. BIRKELUNDS GRAV

Indgaaet ved Indsamling	Kr. 287,90
Andel i Mindestenen	Kr. 103,75
Omkostninger ved Indsamlingen	” 44,45
	<u>” 148,20</u>
	<u>Overskud Kr. 139,70</u>

Regnskab og Bilag gennemgaaet og fundet rigtigt.
Ringe, den 9. November 1938.

Eigil Bek.

Indmeldte Medlemmer i 1938.

- Andersen, Anders, „Langeskovgaard“, Slude.
 — Poul, Haundrup pr. Pederstrup.
 Bak, Helge, Stjoul, Bjerreby pr. Svendborg.
 — Karen, Stjoul, Bjerreby pr. Svendborg.
 Bek, Bodil, Nyvej, Ringe.
 Birkelund, Haakon, Efterskolen, Ringe.
 Hansen, Anna-Lise Bisgaard, „Damgaard“, Sdr. Højrup pr. Pederstrup.
- Isa, Gerthasminde 58, Odense.
 — Hans Jørgen, Ullerslev Vestergaard pr. Ullerslev St.
 — Erling, „Vesterskov“ pr. Pederstrup.
 — Jens Frede, Rynkeby pr. Ringe.
 — Leo, Gestelev pr. Ringe.
 — Jørgen Elkjær, „Folmersgaard“, Espe.
 — Gunnar Rasmus, „Karensminde“, Marslev.
 Hassellund, Henning Hansen, Strarup pr. Kværndrup.
 Henriksen, Ejvind, Lørup pr. Rudme.
 Helleskov, Axel, „Elholtgaard“ pr. Oure St.
 Holme, Hans, „Holmegaarden“ pr. Espe.
 Jensen, Rigmor Lønborg, Espe.
 — Hans, „Lerhøj“, Espe.
 — Knud Zebitz, Bullerup pr. Agedrup.
 — Knud, Algade 35, Ringe.
 — Poul, Skalkendrup pr. Hjulby.
 — Lars, „Dybmosegaard“, Fjellerup.
 — Aase Tønner, Espe.
 — Mogens, „Skovløkke“, Kværndrup.
 Johansen, Karen, „Brunshøj“ pr. Kværndrup.
 Jørgensen, Mikael, Sdr. Højrup pr. Pederstrup.
 — Hans Ulrik, „Tolbæksgaard“, Lundeborg pr. Gudme St.
 — Mie Westergaard, Svendborgvej 34, Ringe.
 — Inger, Gudme Mark pr. Gudme.
 Larsen, Herman, Krarup pr. Espe.
 — Kirsten, Lørup pr. Ringe.
 — Bendt, Melby pr. Jullerup.
 — Inger, Fjellebro Mark pr. Rudme St.
 Madsen, Erna, Forsamlingshuset, Ryslinge.
 Milling, Sigrid Skyggelund, „Skyggelund“ pr. Haagerup.

- Møller, Ingrid, „Hætten“, Rynkeby pr. Ringe.
 Nielsen, Elimar, Gestelev pr. Ringe.
 — Alfred, Bovense pr. Ullerslev.
 — Anna Marie, Skovlykke, Ryslinge St.
 — Marie, Overvejen, Aarslev St.
 Nørregaard, Erik, Vantinge Mark pr. Ringe.
 Olsen, Peder Valdemar, Bregntved, Ringe.
 Ovesen, Anna Marie, Dalshuse, Fjellerup St.
 Pedersen, Gunner Oxe Pedersen, Brugsforeningen, Ryslinge.
 — Inge Bahr, Gislev.
 — Inge Grønnegaard, „Blomkærgaard“, Heden pr. Allested.
 — Kirsten, „Østergaard“, Sdr. Højrup, Pederstrup.
 Poulsen, Frede, Voldstrup, Rudme St.
 Press, Svend Aage Bendix, Drejø pr. Svendborg.
 Rasmussen, Verna Helene, Espe.
 — Katrine, „Søgaard“, Fjellerup.
 Tange, Verner Hansen, Gestelev pr. Ringe.
 Weber, Esther, „Haabet“, Tved pr. Svendborg.